

Deszpót László (1919–2005)

Aki csak egyszer is találkozott vele, az sem felejtheti, de akinek megadatott, hogy hosszabb ideig is ismerhette, különösképpen pedig munkatársaként is tisztelhetette, az örökre szívébe zárta és emlékezik délceg öles termetére, dús hófehér hajára.

2005. június 30-án a család, rokonok, ismerősök és kollégák részvétele mellett kísértük utolsó útjára az inárcsi temetőben Deszpót László Bedő Albert-díjas erdész.

1919. augusztus 17-én született Galgahévízen. Erdészeti szakmai tevékenységét 1951-ben a Pestvidéki Állami Erdőgazdaság Pótharaszti erdészterénél kerületvezetőként kezdte (ma a NEFAG Monori Erdészeti Üzemének része, Csévharaszt község külterülete). A sokoldalú kerületvezetői teendők után érdeklődése és megbízatása egyre inkább az erdőtelepítések felé terelődött. Nevéhez fűződik mintegy 1000 ha erdőtelepítés megvalósítása, amelynek jelentős részét 1969 után végezte, amikor az erdőgazdasági szolgálat után a Dabasi járás termelőszövetkezeti erdőgazdálkodásában tevékenykedett, mint ágazatvezető egészen nyugdíjazásáig.

Először a Dabasi Szikra tsz.-nél, majd egyesülés után a Fehérakác tsz.-ben a dabasi-tatárszentgyörgyi-táborfalvi – jelenleg főként lőtéri területek – erdőtelepítéseket irányította. Eredményes fásítási munkájáért 1979-ben az Erdőfelügyelőség javaslatára a MÉM emléklappal jutalmazta.

Az ültetési anyagszükséglet biztosítása terén önállósra törekedett, ezért a Fehérakác tsz. csemetekertjében, később a Kakucsi tsz.-ben és a saját kertjében előállított évi 4–5 millió db akác- és szürkenyár-csemetét, amelyből a saját és a térség társ gazdaságainak igényén felül jelentős mennyiséget exportált, különösen a méretes szürkenyár-csemetéből, Hollandiába.

A szürkenyár-csemetetermesztés eredményességét az általa alkalmazott „szalonázásos” egyedi technológiával fokozta, amely jelentős munkaerő-megtakarítást is jelentett.

Az akác-magtermelés területén a térségben újításnak is minősülő állomány alatti, az alomból való rostálásos technológia alkalmazásával jelentősen hozzájárult a monori és pusztavacsi erdészeti üzemek maggyűjtési tervének teljesítéséhez. Ez nemcsak a korábbi súlyos maggyűjtési gondokat enyhítette, hanem minőségi, a térség genetikailag legértékesebb akácállományából nyert mag garanciáját is jelentette.

Szakmai sikereit és újításait az erdészársadalom hasznára nem egy esetben szaklapokban is közzétette.

A Bedő Albert-díj kitüntetettjei közt 1983-ban köszönthették.

Sikeres szakmai munkássága mellett szűkebb környezetben is tevékenykedett, részt vállalt közösségi ügyekben, az Inárcsi Takarékszövetkezet intéző bizottságának elnökeként elismert közéleti személyiség, 1996-ban az Inárcsi önkormányzat „Honfoglalás Emlékérem” ezüst fokozatával tüntette ki.

Az OEE elnökségének tagjaként a tsz erdőgazdálkodás sikerességén fáradozott, a Pest megyei tsz Erdőgazdálkodási Híradó szerkesztőbizottságának is tagja volt, ahol írásaival és javaslataival segítette a lap munkatársait.

Az utolsó évek családi körben és szeretetben teltek. Kedvenc elfoglaltsága a kertészet, különösképpen a szőlőtermesztés lett, amelynek sikeréről az őt meglátogató kollégák is meggyőződhetnek a szívesen kínált finom nedűvel való baráti koccintások alkalmával. Kedvességére mi sem jellemzőbb, minthogy a kollégák látogatását ünnepnek tekintette, amely kitüntető gesztust mi úgy éltük meg, mintha az otthon melege venne körül, amit természetesen Mancika kedves és ötletes vendégszeretete tett teljessé.

Deszpót László az alföldi erdőgazdálkodási gyakorlatnak – különösképpen a mag- és csemetetermesztésnek, az erdőművelésnek – olyan mestere volt, hogy amit ő (esetleg) nem tudott, azt nem is lett volna érdemes tudni.

A több évtizedes eredményes erdészeti szakmai munka azonban bizonyára nem lehetett volna ilyen sikeres a családi háttér, a szerető és megértő feleség – Mancika –, a kölcsönös tisztelettel és szeretettel körülvevő két gyermek, öt felnőtt unoka és egy fiú dédunoka nélkül. Ők teszik teljessé azt az életművet, amely a Teremtő ajándéka és kegyelme folytán szenvedés nélküli elalvással fejeződött be.

Példát mutattál nekünk emberségből, utánozhatatlan erdő- és szakmásmertésből. Bölcsességedre, higgadt, megfontolt racionális gondolkodásodra, precíz alapos véleményeidre és javaslataidra emlékezve tisztelettel gondolunk Rád és emléked megőrizzük.

Nyugodj békében, Isten veled!

Kerekes Károly

Tóth József (1940–2005)

1940. szeptember 15-én született Hajdúsámsonban, az általános iskolát is ott végezte el, 1955-ben, majd a Szegedi Erdészeti Technikumba kérte felvételét. Az iskola elvégzése után 1959. július 15-től a Hajdúsági Állami Erdőgazdasághoz került, a Hajdúhadházi Erdészethez, ahol beosztott erdész munkakörben kezdett el dolgozni. A gyakornoki idő eltelte után a Savóskuti kerületbe neveztek ki, majd az erdészet központjába került, ahol a szállítási irányítása, és annak dokumentálása volt a feladata.

Leszerelése után néhány hónap múlva elhagyta az erdőgazdaságot, s jelentkezett az Országos Erdészeti Főigazgatóság 8.sz. Erdőrendezőségénél felvételre. Itt kezdett el dolgozni, kezdetben fizikai munkásként, majd 1963. október 1-től műszaki ügyintéző megnevezéssel, erdőrendezőként. Bejárta a térséget, megismerte az alföldi erdők minden fajáját, lágy szárú növényét. 1970. november 16-tól a Felsőtisza Erdő és Fafeldolgozó Gazdasághoz került, erdőnevelési előadói munkakörbe. E beosztása mellett tevékenyen részt vett az akkor fellendülő közjóléti

erdőgazdálkodási munkákban. Együtt készítettük el az Erdőpuszták Parkerdő Fejlesztési tervét, s vettünk részt annak megvalósításában. Járt a dunántúli csemetekerteket, hozta a különböző fenyő- és lombos fafajokat a bányai arborétumba. Irányította azok elültetését, s későbbi ápolását.

1978-ban a Debreceni Parkerdészethez került, műszaki vezetői beosztásba. Hármashelyen, Vekeren, Mézeshegyen, Nagycserén a nevéhez fűződik számos létesítmény felépítése, parkok, sétányok kialakítása.

A Parkerdészeti átszervezések 1982. április 1-től az erdőgazdaság központi állományába került, gesztor-gazda (társulási –területi előadó) munkakörrel. Szervezte az integrációt mindkét megyében.

1986. június 15-én nevezik ki a Halápi Erdészeti erdőművelési műszaki vezetőjének. Elérkezett élete legszebb és legnagyobb feladatának elvégzéséhez. Az erdészetenek több mint 480 hektár erdőművelési hátraléka volt, s ennek felszámolása lett Tóth József kollégánk feladata. Újabb, mintegy 1000 ha erdőtelepítés végrehajtása várt a Halápi Erdészetre Vámospércsen és Ujlétán. Ennek irányítása is Tóth József feladata volt.

1989. január 1-től erdőművelési ágazatvezetőnek nevezik ki. Megkezdte a homoki tölgyesek természetközeli erdőfelújításának kidolgozását, s több sikeres erdőrésztel bizonyítja, hogy jó úton járt.

A halápi erdészettől ment nyugdíjba, 2002. szeptember 15-én, 62. születésnapján.

A szakmától azonban nem maradt távol, mert szakirányítóként, szaktanácsadóként tovább tevékenykedett, és jó néhány magán erdőgazdálkodó számára adott át gazdag szakmai tapasztalatából.

Önálló egyéniség volt, kerülete a politikát, de az emberek érdekeit szívesen képviselte mint szakszervezeti titkár. 1994–98 között a Nyírerdő Rt. Felügyelő Bizottságának tagja volt.

Az Országos Erdészeti Egyesületnek 1958-tól volt tagja, 1997–2001. között a debreceni csoport titkáráként végzett kimagasló munkát. Tapasztalatcseréket, terepi bemutatókat, előadásokat szervezett.

43 évnyi szakmai pályafutása során széles körű erdőgazdálkodási tevékenységet folytatott, szinte minden ágazatban dolgozott, de talán mégis Halápon érezte a legjobban magát, ott tudta kiteljesíteni életét, s felhasználni azt a gazdag szakmai tapasztalatot, amit korábban szerzett.

Itt indította el az akácok kötelező törzs alakító nyesését, a természetközeli tölgyes erdőfelújítást, az erdőpusztái tájnak jobban megfelelő őshonos fafajok előtérbe helyezését az erdőfelújítások során. Élete munkáját bizonyítja az a közel 3000 hektár fiatalos, amely a Halápi Erdészeti területén megtalálható.

Szakmai munkáját felettesei is elismerték, számtalan jutalom, elismerés, három Kiváló Dolgozó jelvény (1977. 1984. 1987.) bizonyítja kiemelkedő, eredményes életútját.

Tóth Józsa barátom, osztálytársam, búcsúzom Tőled, iskolatársaid, munkatársaid, kollégáid, barátaid, az erdészszakma nevében, örök nyugodalmat az erdő adjon neked.

Nyugodjál békében.

Sipos Géza